

DŽOZEFINA ANDŽELINI

*Lišena
snova*

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Josephine Angelini

DREAMLESS

Copyright © 2012 Josephine Angelini

Translation copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Svom mužu s ljubavlju

PROLOG

Škola nije bila otvorena u ponedjeljak ujutru. Pojedini delovi ostrva još su bez struje, a nekoliko ulica u centru i dalje je neprohodno zbog štete nastale od oluje.

Kako da ne, pomislio je Zak dok je izlazio iz kuće. „Oluja“ je razorila pola grada, a ne čudna novopridošla porodica, koja trči brže od automobila.

Trčao je nekoliko kvartova samo da pobegne od oca. Nije mogao da ostane kod kuće i sluša kako mu se otac žali što fudbalski tim propušta trening mada ga zaista tišti to što će još jedan dan biti odvojen od svoje tri sportske zvezde – neverovatnih Delosa.

Zak je sišao do Indija strita da pogleda uništene stepenice Ateneuma. Kao i desetina drugih. Svi su govorili da se sinoć električni kabl srušio nasred ulice i toliko se usijao da se polovina pločnika istopila. Zak je video rupu u zemlji i obojene električne vodove, ali znao je da oni nisu izazvali štetu.

Baš kao što zna da znak iznad vrata ženske svlačionice nije spržio veliki deo travnjaka udaljenog *četiri i po metra*.

Zašto su svi toliko glupi? Jesu li toliko zaslepljeni Delosovima da su spremni da zažmure na činjenicu da

mermerne stepenice biblioteke nisu mogle napuknuti zbog prokletog vetra? Zar niko ne vidi da se još nešto dešava? Zaku je to veoma očigledno. Pokušao je da upozori Helen, ali ona je previše opčinjena Lukasom da bi razumno razmišljala. Znao je da je slična Delosovima, no ipak je pokušao. Kad je o njima reč, Helen je ista kao i svi ostrvljani, baš kao i njegov tata. Zasjepljena.

Zak je šetao po gradu i mrštio se zbog svih budala koje su tumarale okolo i čudile se istopljenom asfaltu kad ga je Met ugledao i mahnuo mu da priđe.

„Vidi ti to“, rekao je Met čim mu se Zak pridružio pored policijske trake. „Kažu da je to uradio glavni vod do ostrva. Prilično neverovatno, zar ne?“

„Opa! Rupa. Baš je neverovatno“, zajedljivo odvrati Zak.

„Tebi nije zanimljivo?“, upita Met i izvi obrvu.

„Samo znam da to nije uradio oboren električni kabl.“

„A šta je drugo moglo da bude?“, pitao je Met na svoj ispitivački način i pokazao na prizor razaranja pred njima.

Zak se obazrivo osmehnuo. Met je pametniji nego što mnogi misle. On je lep momak, moderno se oblači, kapiten je golf tima i potiče iz stare ugledne porodice. Pored toga, ume da se ponaša kul pored važnih ljudi i priča o zanimljivim temama poput sporta. U stvari, Zak je uvek mislio da je Met mogao biti među najpopularnijim mladićima u školi da je hteo, ali on se, iz Zaku nepoznatih razloga, odrekao mesta u popularnoj ekipi i umesto toga odlučio da bude kralj štrebera. Mora da to ima veze s Helen.

Zak još nije shvatio zašto je Helen izabrala da se druži sa štreberima budući da je lepša od svih filmskih zvezda ili manekenki koje je ikada video. Želja da bude neupadljiva samo povećava njenu tajanstvenost i privlačnost. Ona je od onih žena zbog kojih muškarci *svašta* rade. Recimo, žrtvuju svoje mesto u društvu, krađu, čak se i biju...

„Nisam bio tu“, konačno je odgovorio na Metovo pitanje. „Ali čini mi se da je neko to namerno učinio. Kao da je mislio da će se izvući.“

„Misliš da je neko... Šta? Razrušio biblioteku, golim rukama iščupao strujni vod od deset hiljada volti i onda na ulici istopio rupu dublju od jednog metra... kao neslanu šalu?“, bezbojno upita Met. Zaškiljio je i osmehnuo se stisnutih usana.

„Ne znam“, napokon odgovori Zak. A onda mu je nešto sinulo. „Ali možda ti znaš. U poslednje vreme se mnogo družiš s Arijadnom.“

„Da, i?“, mirno zapita Met. „Ne shvatam šta misliš time.“

Da li on zna? Jesu li Delosovi Metu rekli šta se dešava iako su njega isključili? Zak ga je brzo procenio i zaključio kako verovatno brani Delosove kao i svi drugi kad on spomene koliko su čudni.

„Zašto bih morao nešto da mislim? Samo kažem kako nikad nisam video da oboreni vod uradi tako nešto. Jesi li ti?“

„Dakle, policija, ljudi iz vodovoda i elektrodistribucije, svi oni koji su obučeni za suočavanje s prirodnim nepogodama greše, a ti si u pravu?“

Met je to tako rekao da se Zak osetio pomalo budalasto. Ne može tek tako da izjavi kako porodica supermenâ pokušava da zavlada ostrvom. To bi zvučalo ludo. Praveći se da je nezainteresovan, Zak je pogledao uništene stepenice Ateneuma prekoputa ulice i slegnuo ramenima.

Tad je primetio nekoga, nekoga posebnog, kao što je Helen – kao što su oni prokleti Delosovi. Ali ovaj tip je drugačiji. Postoji nešto neljudsko u vezi s njim. Podseća na insekta kad se kreće.

„Kako god. I ne zanima me šta se desilo“, odgovorio je kao da se dosađuje. „Lepo se provedi dok buljiš u tu rupu.“

Udaljio se jer nije hteo da gubi vreme s nekim ko je očigledno na strani Delosovih. Želeo je da vidi kuda će onaj čudak i možda da otkrije šta to svi kriju od njega.

Pratio je neznanca do keja i ugledao divnu jahtu, kao iz bajke. Visoki jarboli, paluba od tikovine, korito od fiberglasa i crvena jedra. Prilazio joj je otvorenih usta. Ova jahta je nešto najlepše što je ikada video, osim jednog lica... Njenog lica.

Neko ga potapša po ramenu. Zak se okrenu i utom se sve smračí.

PRVO POGLAVLJE

Crvena krv teče ispod Heleninih polomljenih noktiju, uliva se u polumesece zanoktica i poput rečica curi niz zglobove. Uprkos bolu, levom rukom čvršće uhvati ispus i desnom zamahnu napred. Prsti joj se klizaju zbog prljavštine i krvi pod njima, a ruke joj se toliko grče da su joj dlanovi utrnuti. Ispružila je desnu ruku, ali nije imala snage da se podigne.

Ona uzdahnu i skliznu natrag. Visi na utrnutim vrhovima prstiju. Pet spratova ispod njenih uzvitlanih nogu nalazi se cvetna aleja s razbacanim ubuđalim ciglama i crepovima što su skliznuli s trošne kuće i rasprsi se u paramparčad. Ne mora da gleda dole da bi znala kako će je zadesiti ista sudbina ako joj popusti stisak na sipljivom prozorskom ispustu. Ponovo pokuša da podigne nogu na prozorski sims. Ali što je više izmahivala nogama, stisak joj je više popuštao.

Jecaj joj se ote sa izgrizenih usana. Visi na tom ispustu otkako je noćas sišla u Podzemni svet. Čini joj se da su prošli sati, možda i dani, a snaga je sve više izdaje. Uzrujano kriknu. Mora da siđe s ovog ispusta i krene u potragu za Erinijama.

Ona je silaznik – to je njen zadatak. Da pronađe Erinije u Podzemnom svetu, da ih porazi i oslobodi potomke njihovog uticaja. Ona bi trebalo da prekine ciklus osvete, koji primorava potomke da se međusobno ubijaju, a umesto toga je ovde – visi na ispustu.

Ne želi da padne, ali zna da neće pronaći Erinije ako bude tu visila čitavu večnost. A u Podzemnom svetu svaka noć izgleda beskrajno. Zna da mora završiti ovu noć i početi sledeću od početka, u nekoj drugoj večnosti u kojoj će, nada se, biti uspešnija. A ako ne može da se popne, ostaje joj samo jedna mogućnost.

Prsti leve ruke joj se zgrčiše i stisak joj popusti. Uveravala je sebe da se ne opire, da je bolje da padne jer će tako bar biti gotovo. Ali ipak se poslednjom trunkom snage u desnoj ruci držala za ispust. Previše se plašila da bi se pustila. Grizla je krvave usne dok se usredsređivala, no prsti desne ruke samo su joj skliznuli po prljavštini i konačno pali s ivice. Ne može da se drži.

Tresnula je na tlo i čula kad joj je leva noga pukla.

Helen je rukom pokrila usta da joj krik ne bi ispunio tihu sobu na Nantaketu. Na ukočenim prstima osećala je prljavštinu iz Podzemnog sveta, tvrdu poput kремена. Pri kalajno-plavkastoj svetlosti zore napeto je slušala zvuke iz hodnika dok joj se otac spremao za posao. Srećom, izgleda da nije čuo ništa neuobičajeno i sišao je u prizemlje da spremi doručak kao da je sve u redu.

Ležala je u krevetu i drhtala od bola u slomljenoj nozi i istegnutim mišićima dok je čekala da joj se telo zaceli. Suze su joj tekle niz obraze i ostavljale vruće tragove na smrznutoj koži. Ledeno je u njenoj sobi.

Helen zna da mora da jede kako bi se sasvim iscelila, ali ne može da siđe sa slomljenom nogom. Ponavljala je sebi da se smiri i čeka. Uskoro će joj telo dovoljno ojačati pa će moći da se pomeri, ustane i konačno hoda. Ostaće da leži i reći će da se uspavala. Sakriće povređenu nogu od oca što bolje može. Osmehivaće se i ćaskati dok budu doručkovali. I, uz malo hrane, potpuno će se oporaviti.

Uskoro će joj biti bolje, uveravala je sebe dok je plakala što je tiše mogla. Samo mora da izdrži.

Neko joj mahnu rukom ispred lica.

„Molim?“, trže se. Helen se okrenula prema Metu, koji joj je davao znake da se vrati na zemlju.

„Izvini, Leni, ali i dalje ne shvatam. Šta je potomak skitnica?“, pitao je, čela nabranog od brige.

„Ja sam skitnica“, preglasno je odgovorila. Načas su joj misli odlutale i još se nije vratila razgovoru.

Ona ispravi pogrbljena ramena i osvrnu se. Svi pilje u nju. Svi osim Lukasa. On zuri u šake stisnutih usana.

Helen, Lukas, Arijadna i Jason sedeli su za kuhinjskim stolom u kući Delosovih posle škole. Pokušavali su da objasne Kler i Metu sve o polubogovima. Njih dvoje su Helenini najbolji prijatelji među smrtnicima. Oboje su veoma pametni, ali ponešto o Helen i njenoj prošlosti previše je zamršeno da bi se uzelo zdravo za gotovo. Posle svega što su prošli, Met i Kler zaslužuju odgovore. Stavili su život na kocku pre sedam dana da bi pomogli Helen i porodici Delos.

Sedam dana, pomisli Helen i izbroja na prstima da proverii. *Izgleda kao sedam nedelja zbog onoliko vremena provedenog u Podzemnom svetu. Možda za mene i jeste sedam nedelja.*

„Zvuči zbunjujuće, ali nije“, objasnila je Arijadna kad je shvatila da Helen neće nastaviti. „Postoje četiri kuće i sve one jedna drugoj duguju krv još od Trojanskog rata. Zato nas Erinije teraju da ubijamo one iz drugih kuća. Zbog osvete.“

„Pre milijardu godina je neko iz Atrejeve kuće ubio nekoga iz Tebanske kuće i očekuje se da *ti* platiš taj dug u krvi?“, sumnjičavo je pitao Met.

„Može se tako reći, mada nije u pitanju samo jedna smrt. Govorimo o Trojanskom ratu. *Mnogo* ljudi je poginulo, i polubožanskih potomaka i običnih smrtnika kao što si ti“, objasni Arijadna i namršti se u znak izvinjenja.

„*Znam* da je mnogo ljudi poginulo, ali zar taj krug krvi za krvlju vodi bilo kuda?“, ustrajao je Met. „Nikad se ne završava. To je ludo.“

Lukas se žalosno nasmejao i podigao pogled prema Metu. „U pravu si. Erinije nas dovode do ludila, Mete“, tiho i strpljivo je objasnio. „Progone nas dok se ne slomimo.“

Helen dobro zna taj ton. Zove ga Lukasovim profesorskim tonom. Može ceo dan da ga sluša, ali zna da to ne bi trebalo da želi.

„Erinije žele da se međusobno ubijamo kako bismo ispunili svojevrsnu uvrnutu pravdu“, nastavi Lukas ujednačenim glasom. „Oni ubiju osobu iz naše kuće, mi za odmazdu ubijemo jednu iz njihove i tako se to vrti ukруг već tri i po hiljade godina. A ako potomak ubije nekoga iz svoje kuće, on postaje otpadnik.“

„Kao Hektor“, rekao je Met s oklevanjem. Čak i pomen imena njihovog brata i rođaka pokrenuo je kletvu Erinija i razgnevio Delosove. „Hektor je ubio vašeg rođaka Kreonta zato što je on ubio vašu strinu Pandoru i sad osećate neodoljiv nagon da ga usmrtite iako ga još uvek volite. Žao mi je. To mi i dalje ni najmanje ne liči na pravdu.“

Helen se osvrnula i videla da Arijadna, Jason i Lukas škrguću zubima. Jason se prvi smirio.

„Zato je toliko važno ono što Helen radi“, odgovorio je. „Ona odlazi u Podzemni svet da porazi Erinije i zaustavi sva ta besmislena ubijanja.“

Met je nerado odustao. Teško mu je da prihvati to što Erinije rade, ali video je da niko za stolom nije nimalo srećniji od njega zbog njihovog postojanja. Činilo se da Kler mora da razjasni još nešto.

„U redu. To je otpadnik. Ali *skitnice* kao Leni potomci su roditelja iz dve različite kuće. Međutim, samo jedna kuća može da ih *prihvati*, je li tako? Dakle, oni i dalje duguju krv drugoj kući.“ Kler je pažljivo birala reči jer je znala da su one mučne za Helen, ali ipak je morala da pojasni. „Tebe je prihvatila tvoja majka Dafne. Odnosno njena kuća.“

„Atrejeva kuća“, tupo je odgovorila Helen, setivši se kako se njena davno nestala majka vratila pre devet dana da joj uništi život potpuno neželjenim vestima.

„Ali tvoj pravi otac, ne Džeri – mada će, Leni, moram to da ti kažem, Džeri uvek biti tvoj pravi tata za mene“, vatreno je izjavila Kler pa se vratila na temu, „tvoj biološki otac, koga nikad nisi upoznala jer je poginuo pre nego što si se rodila...“

„...je iz Tebanske kuće.“ Helen i Lukas su se brzo z gledali. „Ajant Delos.“

„Naš stric“, dodao je Jason i pokazao na Arijadnu i Lukasa.

„Tako je“, rekla je Kler s nelagodnom. Prešla je pogledom s Helen na Lukasa, ali oni nisu hteli da joj uzvrate. „A pošto su vas prihvatile neprijateljske kuće, vi ste prvo hteli da ubijete jedno drugo. Sve dok...“ Ućutala je.

„Helen i ja smo platili dug u krvi našim kućama time što umalo nismo umrli jedno za drugo“, odgovorio je Lukas

beživotnim glasom, koji nije dozvoljavao da iko pomene njegovu sponu s Helen.

Helen je poželela da iskopa rupu u popločanom kuhinjskom podu i nestane. Osećala je težinu svih tih neizgovorenih pitanja.

Svi se pitaju koliko li su Lukas i Helen daleko otišli dok nisu saznali da su brat i sestra od strica. Jesu li se samo ljubali ili je postalo dovoljno ozbiljno da „ostavi životni trag“?

I: da li i dalje *žele* jedno drugo iako znaju da su u srodstvu?

I: pitam se rade li još to ponekad. Ne bi im bilo teško jer oboje lete. Možda se odšunjaju svake noći i...

„Helen, moramo da se vratimo poslu“, zapovednički je rekla Kasandra. Stala je na dovratka i spustila pesnicu na tanki, dečaćki kuk.

Kad je Helen ustala od stola, Lukas joj je uputio slabašan osmeh da je ohrabri. Uzvratila mu je podjednako slabim osmejkom, pa pošla za Kasandrom u biblioteku. Bila je mirnija i sigurnija u sebe. Kasandra je zatvorila vrata i devojke su nastavile da tragaju za saznanjem koje bi Helen pomoglo u potrazi.

Helen zamače za ugao, ali joj duga od rđe prepreči put. Nebo-der se nakrivio na ulici kao da ga je džinovska ruka pritisla poput stabljike kukuruza.

Obrisala je znoj što joj je golicao čelo i pokušala da pro-nađe najbezbedniji put preko naprslog betona i iskrivljenog gvožđa. Teško će se prebaciti, ali većina zgrada u ovom napuštrenom gradu pretvara se u prašinu kako ga pustinja polako osvaja. Nema svrhe da krene drugim putem. U svakoj ulici čeka kakva prepreka. Uostalom, Helen i ne zna kuda bi trebalo da ide. Može samo da nastavi napred.

Dok se pela preko nazubljene rešetke, okružena ostrim vonjem zarđalog metala, začula je dubok, žalostan jecaj. Jedan klin ispade iz matice i greda iznad nje pade uz pljusak rđe i peska. Nagonski podiže ruke da je zaustavi, ali nema potomačku snagu u Podzemnom svetu. Teško je pala na leđa, ispruživši se preko ukrštenih greda. A teška greda joj je poglela preko stomaka i prikovala je.

Helen pokušava da se izmigolji, ali osetila bi razdirući bol u kukovima kad god pomeri noge. Svakako je nešto slomila – kuk, kičmu, možda i jedno i drugo.

Zaškilji i pokušava rukom da zakloni oči, potisnuvši žed. Izložena je i zarobljena, kao kornjača okrenuta na leđa. Na praznom nebu nema nijednog oblaka da je bar načas zakloni.

Samo zaslepljujuća svetlost i neumoljiva vrućina...

Gospođica Bi je završila čas sociologije, a Helen je prigušila zevanje. Glava joj je puna i vruća, kao ćurki koja se polako peče za Dan zahvalnosti. Časovi će se uskoro završiti, ali to je ne teši. Pogledala je svoja stopala i zapitala se šta li je očekuje. Svake noći silazi u Podzemni svet i zatiče još jedan strahovit predeo. Nema pojma zašto na određenim mestima završava nekoliko puta, a na drugima samo jednom, ali veruje da to ima veze s njenim raspoloženjem. Što je lošije volje kad legne da spava, to joj je gore iskustvo u Podzemnom svetu.

Bila je i dalje usredsređena na svoja stopala kad su je nečiji topli prsti očešali u gužvi u hodniku. Podigla je pogled i videla kako Lukasove safirnoplave oči traže njene. Štrećnula se i ukrstila pogled s njegovim.

Pogled mu je bio srdačan i razigran, a uglovi usana podignuti u tajnovit osmeh. Idući u suprotnom smeru, oboje su okrenuli glave kako bi održali kontakt očima dok hodaju, a

istovetni osmesi su im se širili iz časa u čas. Helen je začikavajući zabacila kosu pa se naglo okrenula napred, osmehujući se od uva do uva.

Lukas ju je samo jednom pogledao i odmah je bila jača. Ponovo se osećala živo. Čula je kako se on tiho smejujli, gotovo samozadovoljno, kao da zna koliko utiče na nju. I ona se nasmejala i odmahnula glavom. Utom je videla Jasona.

On je s Kler išao nekoliko koraka iza Lukasa i sve je video. Usne su mu bile zabrinuto skupljene, a oči tužne. Neodobravajući je odmahnuo glavom, a Helen je strahovito pocrvenela i oborila pogled.

Svesna je da su u srodstvu. Ne bi trebalo da flertuju. Međutim, to čini da se oseća *bolje* kad ništa drugo ne uspeva. Zar bi trebalo da prolazi kroz sve to i da ne nađe utehu čak ni u Lukasovom osmehu? Otišla je na poslednji čas, sela u klupu i potisnula suze dok je vadila svesku.

Okružuju je dugačke cepke. Mora da bude sasvim nepokretna kako se ne bi nabola ni na jednu. Helen je zarobljena unutar usamljenog stabla usred sprženog, mrtvog šipražja. Dugačke cepke će je ubosti ako duboko udahne. Ruke su joj prikovane iza leđa, a noge neudobno povijene ispod nje, kriveći joj grudi napred. Jedna dugačka cepka uperena joj je pravo u desno oko. Ako pomeri glavu napred u pokušaju da se oslobodi – čak ako dozvoli da joj glava klone od iscrpljenosti – iskopaće joj oko.

„Šta očekuješ da uradim?“, zacvile iako nema nikoga. Zna da je potpuno sama.

„Šta bi trebalo da radim?“, odjednom povika. Peče je desetak ubodnih ranica na grudima i leđima.

Vrištanje joj neće pomoći, ali ljutnja hoće. Bes će joj pomoći da se dovoljno očeliči da prihvati neizbežno. Sama je sebe

tu dovela, iako nenamerno, i zna kako da izađe odatle. Bol je uglavnom oslobađa iz Podzemnog sveta. Sve dok ne umre, Helen je prilično sigurna da će napustiti Podzemni svet i probuditi se u svom krevetu. Biće povređena i u bolovima, ali će bar da izađe.

Zagleda se u dugačku cepku pred okom. Zna šta joj prilike nalažu da uradi, ali ne zna je li sposobna za to. Kako je bes koji joj je davao snagu čileo, suze očajanja pokuljaše i potekoše joj niz obraze. Čula je kako je njeni sputani jecaji, od kojih se gušila, pritiskaju u klaustrofobičnom zatvoru debla. Minuti su prolazili, a Helenine ruke i noge samo što nisu zavrištale, neprirodno iskrivljene.

Vreme neće promeniti situaciju. Suze neće promeniti situaciju. Ona ima samo jedan izbor i zna da ga može načiniti sad ili posle višečasovne patnje. Helen je potomak i kao takva meta je za Mojre. Nikad nije ni imala izbora, osim jednog. S tom mišlju, ljutnja se vratila.

Jednim nepokolebljivim pokretom zamahnula je glavom.

Lukas nije mogao da odvoji pogled od Helen. Čak je i s drugog kraja kuhinje video da joj je prozirna koža preko visokih jagodica toliko bleđa da su je čipkaste vene obojile u plavo. Bio je siguran da su joj podlaktice bile pokrivene modricama kad je jutros došla u njihovu kuću da istražuje s Kasandrom.

Izgleda sablasno i progonjeno. Deluje uplašenije nego pre nekoliko nedelja kad su svi mislili da je jure Tantal i fanatičnih Stotinu rođaka. Kasandra je nedavno predskazala da Stotina usmerava gotovo svu energiju na to da pronađe Hektora i Dafne, te da Helen nema čega da se plaši. A ako se ne plaši Stotine, onda to mora da ima kakve veze

s Podzemnim svetom. Lukas se zapitao da li je neko juri, možda čak i muči tamo dole.

Ta pomisao ga razdire, kao da mu se divlja životinja penje grudnim košem i usput mu glode kosti. Morao je da stegne zube kako bi zaustavio režanje koje je pokušavalo da izbije iz njega. U poslednje vreme stalno je veoma *ljut* i ta ga ljutnja brine. Ali njegova briga za Helen gora je od gneva.

Gotovo se uspaničio kad je video kako se na najmanji zvuk trza ili napinje razrogačenih očiju. Bezmalo je fizički osećao potrebu da je zaštititi. Kao da su mu celo telo spopali tikovi koji ga teraju da se baci između Helen i opasnosti. Ali ne može da joj pomogne. On ne može da siđe u Podzemni svet a da ne umre.

Lukas je i dalje razmišljao o tom problemu. Malo je ljudi koji mogu fizički da siđu u Podzemni svet i prežive kao što Helen može – bila ih je samo šaćica u čitavoj istoriji grčke mitologije. Ali on neće prestati da pokušava. Uvek je dobro rešavao probleme – pogotovo „neresive“ zagonetke. Zato ga verovatno toliko boli što vidi Helen takvu.

On ne može to da reši umesto nje. Ona je prepuštena sebi tamo dole i on ne može da uradi ništa u vezi s tim.

„Sine, što ne sedneš pored mene?“, predložio je Kastor i trgao Lukasa iz misli. Njegov otac je pokazao na stolicu sa svoje desne strane dok su se svi smeštali za sto za nedeljnu večeru.

„To je Kasandrino mesto“, odgovorio je Lukas i oštro odmahnuo glavom iako je zapravo mislio da je to *Hektorovo* mesto. Nije mogao da sedne na stolicu koja nikad nije trebalo da ostane prazna. Umesto toga, seo je s očeve leve strane.

„Da, tata“, našalila se Kasandra dok je zauzimala mesto koje je automatski nasledila kad je Hektor postao otpadnik pošto je ubio Tantalovog jedinog sina, Kreonta. „Zar hoćeš da mi dodeliš manji čin?“

„Zar ne bi znala da je tako? Kakva si ti to proročica?“ , Kastor prihvati šalu i bocnu Kasandru u stomak. Ona ciknu.

Lukas je shvatio da njegov otac koristi retku priliku da se šali s Kasandrom jer ih uskoro više neće biti. Budući proročica, Lukasova mlađa sestra udaljuje se od porodice, od svih. Uskoro će se sasvim odvojiti od svih i postati hladno sredstvo Mojra bez obzira na to koliko voli svoje najbliže.

Kastor uglavnom koristi svaku priliku da se šali s kćerkom, ali Lukas je video da je ovog puta on samo delimično usredsređen na to. Misli su mu negde drugde. Iz razloga koji Lukas još nije dokučio, Kastor zaista ne želi da on sedi na svom uobičajenom mestu.

Shvatio je trenutak kasnije – kad je Helen sela pored njega, na mesto koje je s vremenom postalo *njeno* za stolom. Kad je preskočila klupu i skliznula pored njega, Lukas je video da mu je otac nabrao čelo.

Nije se obazirao na očevo neodobravanje i dozvolio je sebi da uživa u Heleninom dodiru. Iako je očigledno da je povređuje šta god da joj se dešava u Podzemnom svetu, njeno prisustvo Lukasu uliva snagu. Njen stas, mekoća njene ruke kad je očešala njegovu dok su dodavali činije preko stola, njen jasan i vedar glas kad se priključila razgovoru – sve u vezi s njom dopiralo je do njega i umirivalo divlju životinju u njegovom grudnom košu.

Želeo je da može isto da učini za nju. Tokom večere se pitao šta li joj se događa u Podzemnom svetu, ali znao je da će morati da sačeka dok ne budu sami da bi je pitao. Ona može da laže porodicu, ali ne i njega.

„Hej“, pozvao ju je nešto kasnije u mračnom hodniku između gostinskog kupatila i očeve radne sobe. Odmah se napela pa se opustila kad se okrenula prema njemu.

„Ćao“, prošaputala je i približila mu se.

„Teška noć?“

Klimnula je glavom i još više se primakla tako da je osetio sapun s mirisom badema kojim je upravo oprala ruke. Lukas zna da ona verovatno nije svesna kako se uvek približavaju jedno drugome, ali on jeste.

„Ispričaj mi.“

„Samo je teško“, odgovorila je i slegla ramenima, izbegavajući odgovor.

„Opiši mi.“

„Bio je jedan veliki kamen.“ Ućutala je, protrljala ručne zglobove i odmahнула glavom s bolnim izrazom lica. „Ne mogu. Ne želim da razmišljam o tome više nego što moram. Žao mi je, Lukase. Nije mi namera da te ljutim“, dodala je kad je uzrujano otpuhnuo.

Načas se zapiljio u nju i zapitao kako li je pogrešno protumačila njegova osećanja. Pokušao je da ostane miran kad je postavio sledeće pitanje, ali ipak je zvučalo grublje nego što je želeo.

„Povređuje li te neko tamo dole?“

„Dole nema nikoga osim mene“, odgovorila je. Po tome kako je to izgovorila, Lukas je shvatio da je usamljenost gora od mučenja.

„Povređena si.“ Prešao je nekoliko koraka koliko ih je delilo i ovlaš joj prešao prstom po članku, prateći oblik izbledelih modrica.

Lice joj je nedokučivo. „Nemam moći u Podzemnom svetu. Ali iscelim se kad se probudim.“

„Pričaj mi“, nagovarao ju je. „Znaš da meni možeš sve da kažeš.“

„Znam da mogu, ali onda ću kasnije da platim za to“, zajaukala je, ali s trunkom humora. Lukas je nastavio, videvši da se razvedrila i želeći da još jednom vidi kako se osmehuje.

„Šta? Samo mi reci!“, rekao je sa širokim osmehom. „Koliko može da bude bolno ako mi ispričaš?“

Smeh joj je zamro i podigla je pogled prema njemu. Blago je rastvorila usne, tek toliko da Lukas vidi blistav gornji rub njene donje usne. Setio se kakva je bila na dodir kad ju je poljubio i napeo se – da ne bi spustio glavu i ponovo je osetio.

„Veoma bolno“, prošaputala je.

„Helen! Koliko ti vremena treba da odeš u kupa...“ Kasandra je naglo začutala kad je videla da se Lukas udaljava i kako je Helen strahovito pocrvenela pre nego što je požurila prema radnoj sobi.

Helen je žurila kroz sobu s mustrom petunija na oguljenim tapetama. Izbegla je trule podne daske pored vlažnog, ubuđalog kauča. Kao da ju je streljao pogledom dok je trčala pored njega. Prošla je tuda već desetak puta, možda i više. Umesto da se odluči za vrata zdesna ili ona sleva, znajući da ne vode nikuda, zaključila je da nema šta da izgubi i prišla plakaru.

Vuneni kaput obrastao mahovinom vreba u uglu. Oko vratnik je pokrila perut i zaudara na bolesnog starca. Pritiska je, kao da hoće da je izbací iz svoje jazbine. Helen se nije obazirala na mrzovoljni kaput i tražila je sve dok nije otkrila još jedna vrata, skrivena u bočnom delu plakara. Otvor je tek toliki da se dete provuče. Kleknula je i odjednom se uplašila vunenog kaputa, koji kao da ju je posmatrao kako se nagingje, kao da pokušava da joj zaviri u majicu, i požurila kroz vrata prikladna za kuću za lutke.

Sledeća soba je budoar, prožet vekovima jakog parfema, žutim mrljama i razočaranjem. Ali bar ima prozor. Helen požuri do njega u nadi da će moći da iskoči i oslobodi se iz te

grozne zamke. Osetila je nešto nalik na nadu kad je razgrnula odvratne zavese od tafta boje breskve.

Prozor je zazidan. Pesnicama je udarala po ciglama, isprva blago, a onda sve bešnje dok nije odrala zglobove. Sve je trulo i raspada se u ovom lavirintu soba – sve osim izlaza. Oni su čvrsti kao Fort Noks.

Čini joj se da je danima zarobljena. Toliko je očajna da je čak zažmurila i pokušala da zaspi u nadi da će se probuditi u svom krevetu. Nije uspela. Još nije naučila da kontroliše ulaske u Podzemni svet i izlaske iz njega a da se pritom gotovo ne ubije. Strahovala je da će ovog puta stvarno umreti i nije htela da misli o tome šta će morati sebi da uradi kako bi izašla.

Videla je bele tačke pred očima i nekoliko puta se umalo nije onesvestila od žeđi i iscrpljenosti. Toliko dugo nije okusila kap vode da je čak i lepljiva tečnost koja sporo kaplje iz česama u ovoj paklenoj kući počinjala da izgleda primamljivo.

Čudno je što se više plaši u ovom delu Podzemnog sveta nego u bilo kom drugom u kom je dosad bila iako nije ni u kakvoj neposrednoj opasnosti. Ne visi sa ispusta, nije zarobljena unutar stabla niti su joj ruke vezane lancima za kamen koji je vuče nizbrdo prema litici.

Samo je u kući, beskonačnoj kući bez izlaza.

Boravak u delovima Podzemnog sveta u kojima nije u neposrednoj opasnosti traje najduže i dugoročno je najteži. Žeđ, glad i razdiruća usamljenost najgora su kazna. Paklu nisu potrebna vatrena jezera da bi mučio. Dovoljni su vreme i usamljenost.

Helen je sela ispod zazidanog prozora, razmišljajući kako će do kraja života morati da ostane u kući u kojoj nije dobrodošla.

Pljusak je počeo usred fudbalskog treninga i tad je nastala pometnja. Svi mladići počeli su da bacaju jedni druge

naokolo, klizajući se po blatu i praveći rupe u terenu. Trener Brant je konačno odustao i sve ih poslao kući. Lukas ga je posmatrao dok su se pakovali i video da mu i nije stalo do treninga. Njegov sin Zak juče je napustio tim. Svi pričaju da trener to nije lako prihvatio i Lukas se zapitao koliko li je svađa bila oštra. Zak danas nije došao u školu.

Saosećao je sa Zakom. On zna kako je to kad se otac razočara u tebe.

„Luk! Hajdemo! Smrzavam se“, povika Jason. Skidao je opremu na putu do svlačionice i Lukas je potrčao da ga stigne.

Požurili su kući, obojica gladni i mokri. Ušli su pravo u kuhinju. Zatekli su Helen i Kler s Lukasovom mamom. Brisale su se peškirimama pošto su bile mokre posle trčanja i sa iščekivanjem vrebale pored Noel, uzbuđenih lica. Lukas je prvo video samo Helen, umršene kose i dugih nogu blistavih od kiše.

A onda je čuo kako mu neko šapuće na uvo i preplavi ga nalet usplamtele mržnje. Njegova majka priča telefonom. Glas s druge strane pripada Hektoru.

„Ne, Lukase. Nemoj“, rekla je Helen drhtavim glasom. „Noel, prekinite vezu!“

Lukas i Jason pojuriše prema izvoru otpadnikovog glasa. Erinije su ih nagonile. Helen je stala ispred Noel. Samo je ispružila ruke da ih zaustavi i braća naleteše na njih kao na čvrst zid. Pali su na pod, pokušavajući da dođu do daha. Helen se nije ni pomerila.

„Mnogo mi je žao!“, rekla je i čučnula pored njih, zabrinutog lica. „Ali nisam mogla da dozvolim da napadnete Noel.“

„Ne izvinjavaj se“, prostenjao je Lukas, trljajući grudi. Nije imao pojma da je Helen *toliko* jaka, ali veoma je srećan što jeste. Njegova majka se prenerazila, ali i ona i Kler su dobro. Samo je to važno.

„Uuuh“, dodao je Jason u znak slaganja. Kler je čučnula pored njega i saosećajno ga pomilovala dok se prevrtao i pokušavao da povrati dah.

„Nisam očekivala da ćete se vratiti tako brzo“, promucala je Noel. „Hektor najčešće zove kad zna da ste na treningu...“

„Nisi ti kriva, mama“, prekinuo ju je Lukas. Pomogao je Jasonu da ustane. „Jesi li dobro, brate?“

„Nisam“, iskreno odgovori Jason. Udahnuo je nekoliko puta i konačno se sasvim ispravio. Sad ga nije bolelo udarac u grudi. „*Mrzim ovo.*“

Braća razmeniše namučene poglede. Nedostaje im Hektor i ne podnose ono što im Erinije rade. Jason se iznenada okrenuo i izašao na kišu.

„Jasone, čekaj“, povikala je Kler i požurila za njim.

„Nisam znala da ćete se tako brzo vratiti“, ponovila je Noel, više sebi nego bilo kome drugom, kao da ne može da prestane. Lukas joj je prišao i poljubio je u čelo.

„Ne brini. Biće sve u redu“, rekao je, ali mu je glas zapeo.

Mora da izađe odatle. Još se boreći protiv knedle u grlu, otišao je na sprat da se presvuče. Skinuo je majicu na polovini hodnika što vodi do njegove sobe kad je čuo Helenin glas iza sebe.

„Mislila sam da si dobar lažov“, tiho je rekla. „Ali čak ni mene nisi prevario kad si rekao da će sve biti u redu.“

Lukas je ispustio mokru majicu na pod i okrenuo se prema Helen, previše potresen da bi odoleo. Privukao ju je u naručje i zagnjurio joj lice uz vrat. Postavila se ispred njega, prihvativši njegovu težinu kad su se njegova krupna ramena povila prema njoj. Grlila ga je dok se nije dovoljno smirio da progovori.

„Deo mene želi da ga pronađem. Da ga dokrajčim“, priznao je. To nije mogao da kaže nikome osim njoj. „Svake

noći sanjam kako sam golim rukama pokušao da ga ubijem na stepenicama biblioteke. Vidim kako ga iznova udaram i probudim se misleći da sam ga ovog puta možda stvarno ubio. I osetim olakšanje...“

„Pst.“ Helen je prelazila prstima po njegovoj mokroj kosi, zaglađivala je, dodirivala mu vrat, ramena, napeta leđa – privijajući ga bliže sebi. „Srediću to“, zaklela se. „Kunem ti se, Lukase. Pronaći ću Erinije i zaustaviti ih.“

Lukas se udaljio da je pogleda. Odmahnuo je glavom. „Ne, nisam hteo dodatno da te pritiskam. Ubija me što je sve na tebi.“

„Znam.“

To je bilo to. Bez okrivljavanja, bez želje za saosećanjem. Samo prihvatanje. Lukas se zagledao u nju i prešao joj prstima po savršenom licu.

Obožava njene oči. Neprekidno se menjaju i Lukas voli da u glavi pohranjuje sve njihove različite nijanse. Kad se smeje, one su nalik na bled ćilibar, na med u staklenoj tegli na osunčanom prozoru. Kad ju je ljubio, potamnele su u raskošnu boju mahagonija, ali s crvenim i zlatnim nitima. Sad postaju tamnije – pozivaju njegove usne da se spuste na njene.

„Lukase!“ ,zareža njegov otac. Helen i Lukas se razdvojiše i okrenuše. Kastor stoji na vrhu stepenica, prebledeo i napet. „Obuci majicu i dođi u moju radnu sobu. Helen, idi kući.“

„Tata, ona nije...“

„Odmah!“ , dreknu Kastor. Lukas ga nikad nije video tako ljutog.

Helen je pobešla. Pognute glave, progurala se pored Kastora i istrčala iz kuće pre nego što je Noel stigla da pita šta se desilo.

„Sedi.“

„Ja sam kriv. Zabrinula se za mene“, prkosno poče Lukas.

„Baš me briga“, odseče Kastor, prikovavši ga pogledom. „Baš me briga koliko je nedužno počelo. Na kraju si bio polunag, grlio si je i bili ste na samo nekoliko koraka od tvog kreveta.“

„Nisam hteo da...“ Lukas nije mogao da dovrši tu laž. *Hteo* je da je poljubi. A znao je da bi onda nastavio sve dok ga Helen ili neka kataklizma ne zaustave. Istina je da ga više i ne zanima što je njen otac neki stric koga nikad nije upoznao. On je voli i to ništa neće promeniti koliko god svi govorili da je pogrešno.

„Dozvoli da ti nešto objasnim.“

„Mi smo u srodstvu, znam to“, prekinuo ga je Lukas. „Zar misliš da ne znam kako mi je ona sestra koliko i Arijadna? Ali nije isti *osećaj*.“

„Ne laži sebe“, tmurno je rekao Kastor. „Incest muči potomke još od Edipa. A bilo je i drugih iz ove kuće koji su se zaljubili u braću i sestre iz drugog kolena, kao vas dvoje.“

„Šta im se dogodilo?“, obazrivo upita Lukas. Već je znao da mu se očev odgovor neće dopasti.

„Ishod je uvek isti.“ Kastor ga je prodorno gledao. „Njihova deca su uvek, kao i Edipova kćerka Elektra, patila od naše najveće kletve. Ludila.“

Lukas je seo, poražen mislima koje su mu se rojile. Pokušavao je da nađe put iz tog ćorsokaka. „Mi... mi ne moramo da imamo decu.“

Nije bilo upozorenja, nikakvog znaka da je preterao. Ne ispustivši ni zvuk, njegov otac se poput bika zaletao u njega. Lukas je odmah skočio na noge, ali nije znao šta da radi.

Dvostruko je jači od oca, ali ruke su mu ostale nepomične pored tela kad ga je Kastor zgrabio za ramena i prikovao uza zid. Kastor mu se zagledao u oči i Lukas je načas pomislio da ga otac mrzi.

„Kako možeš da budeš tako sebičan?“, zarezao je. Iz glasa mu je izbijalo gađenje. „*Nema* dovoljno potomaka da bi se ijedno od vas tek tako odreklo dece. Govorimo o našoj vrsti, Lukase!“ Kao da želi da naglasi svoje reči, Kastor ga je toliko jako tresnuo da je zid napukao. „Četiri Kuće moraju opstati i ostati razdvojene da bismo održali primirje i da bi bogovi ostali zarobljeni na Olimpu ili će svi smrtnici na ovoj planeti nastradati!“

„Znam to!“, povika Lukas. Malter s napuklog zida pljuštao je po njemu. Vazduh se ispunio prašinom dok se borio protiv očevog stiska. „Ali ima drugih potomaka koji to mogu da rade! Kakve veze ima ako Helen i ja ne budemo imali decu?“

„Zato što su Helen i njena majka poslednje iz svog roda! Helen mora da ima naslednika kako bi sačuvala Atrejevu kuću i održala Kuće odvojenim – ne samo u ovom pokolenju već i u onima koja će doći!“

Kastor je vikao. Kao da nije primećivao belu prašinu i polomljen zid. Kao da se sve u šta njegov otac veruje ruši Lukasu na glavu i guši ga.

„Primirje traje hiljadama godina i mora da opstane još hiljadama da Olimpljani ne bi ponovo pretvorili smrtnike i potomke u svoje igračke – da ne izazivaju ratove, siluju žene i bacaju strahovite kletve radi zabave“, neumoljivo je nastavio. „Misliš da je nekoliko stotina potomaka dovoljno da se naša vrsta sačuva i da održimo primirje, ali to nije dovoljno da se nadžive bogovi. Moramo da opstanemo i svi do poslednjeg moramo da se razmnožavamo.“

„Šta hoćeš od nas?“ , odjednom je povikao Lukas, odgrnuo oca i izašao iz ulubljenog zida, koji se raspadao. „Učiniću ono što moram za svoju kuću, kao i ona. Imaćemo decu s drugim ljudima ako treba – pronaći ćemo način da se izborimo s tim! Ali ne traži da se držim dalje od Helen zato što ne mogu. Podnećemo sve osim toga.“

Streljali su jedan drugog pogledom. Obojica su teško disala od navale osećanja. Bili su pokriveni belom prašinom, koja je počela da se razliva od znoja.

„Lako ti je da zaključiš šta Helen može ili ne može da podnese, zar ne? Jesi li je bolje pogledao u poslednje vreme?“ , grubo je pitao Kastor i s gađenjem pustio sina. „Ona pati, Lukase.“

„Znam! Zar ne misliš da bih učinio *sve* da joj pomognem?“

„Sve? Onda je se kloni.“

Kao da je u deliću sekunde sav bes iščileo iz Kastora. Umesto da više, sad je preklinjao.

„Pada li ti na pamet da ono što Helen pokušava da postigne u Podzemnom svetu može ne samo da donese mir Kućama već i da vrati Hektora porodici? Toliko smo izgubili. Ajanta, Ajlin, Pandoru.“ Kastoru je glas prepukao kad je izgovorio ime mlađe sestre. Njena smrt i dalje je previše sveža. „Helen se suočava s nečim što niko od nas ne može ni da zamisli i potrebna joj je i poslednja trunka snage da izdrži. Zarad svih nas.“

„Ali mogu da joj pomognem.“ I Lukas je sad preklinjao. Treba mu očevo razumevanje. „Ne mogu da je pratim u Podzemni svet, ali mogu da je slušam i pružam joj podršku.“

„Misliš da joj pomažeš, ali zapravo je ubijaš“ , odgovori Kastor i tužno odmahnu glavom. „Možda si se pomirio s onim što osećaš prema njoj, ali ona ne može da se izbori sa

svojim osećanjima prema tebi. Ti si joj brat od strica i razdire je griža savesti. Zašto ti jedini to ne shvataš? Postoji hiljadu razloga da se klonite jedno drugoga, ali ako ti nijedan od njih nije važan, bar se drži dalje od Helen zato što je tako najbolje za *nju*.“

Lukas je hteo da se usprotivi, ali nije mogao. Setio se kako mu je Helen rekla da će „kasnije da plati za to“ ako bude s njim pričala o Podzemnom svetu. Njegov otac je u pravu. Što su bliži jedno drugome, to je više povređuje. Od svih razloga koje je njegov otac naveo, taj ga je najviše pogodio. Oteturao se do kauča i seo da otac ne vidi kako mu noge klecaju.

„Šta treba da radim?“ Lukas se potpuno izgubio. „Ona je kao voda što teče nizbrdo. Stalno ide prema meni. A ja ne mogu da je odgurnem od sebe.“

„Onda podigni branu.“ Kastor je uzdahnuo i seo preko puta Lukasa. Rukama je razmazao malter po licu. Izgledao je sitnije. Kao da je izgubio bitku iako ju je dobio kad je Lukasu oduzeo sve. „Moraš to da prekineš. Bez međusobnog poveravanja, bez očijukanja u školi, bez šaputanja u mračnim hodnicima. Moraš je naterati da te omrzne, sine.“

Helen i Kasandra su istraživale u biblioteci, pokušavajući da pronađu nešto – bilo šta – što bi joj pomoglo u Podzemnom svetu. Bilo je to teško poslepodne. Što su više čitale, to su bile uverenije da su polovinu stvari o Hadu napisali srednjovekovni pisari na teškim drogama.

„Jesi li u Hadu ikada videla konjske kosture što pričaju?“ , sumnjičavo upita Kasandra.

„Jok. Nema raspičanih kostura. Nikakvih pa ni konjskih“, odgovori Helen i protrlja oči.

„Mislim da ovo možemo da stavimo na gomilu 'definitivno je bio drogiran'.“ Kasandra je spustila svitak i zagledala se u Helen. „Kako si?“

Helen sleže ramenima. Ne želi da priča o tome. Otkako ju je Kastor uhvatio s Lukasom ispred njegove sobe, šunjala se po njihovoj kući kad je dolazila da istražuje. A svake noći je zarobljena u paklenoj kući.

Bar je jednom-dvapat nedeljno u Podzemnom svetu hodala beskrajnom plažom što ne vodi do okeana. Bespregledna plaža ju je nervirala zato što je znala da neće stići nikuda, ali izgledala je kao odmor u poređenju sa zarobljeništvom u paklenoj kući. Ne zna koliko će još moći da izdrži i ne želi ni sa kim da priča o tome. Kako da objasni onaj nastrani vuneni kaput i jezive zavese boje breskve a da ne zvuči smešno?

„Trebalo bi da se vratim kući i pojedem nešto“, rekla je, pokušavajući da ne misli na noć koja je očekuje.

„Ali nedelja je. Zar nećeš da večeras s nama?“

„Ovaj, mislim da tvoj tata više ne želi da visim kod vas.“ *Mislim da ni Lukas to ne želi*, pomislila je. Nijednom je nije ni pogledao od onog dana kad ih je Kastor zatekao u zagrljaju iako mu se nekoliko puta osmehnula u školskom hodniku. Samo bi prošao pored nje kao da ona ne postoji.

„Gluposti“, odlučno je odgovorila Kasandra. „Ti si deo porodice. A mama će da se uvredi ako ne večeraš s nama.“

Obišla je oko stola, uhvatila Helen za ruku i povelala je iz radne sobe. Helen se toliko iznenadila tim Kasandrinim neočekivanim srdačnim gestom da je bez reči pošla za njom.

Bilo je kasnije nego što su mislile i večera je već bila postavljena. Jason, Arijadna, Palant, Noel, Kastor i Lukas već su seli. Kasandra je zauzela uobičajeno mesto pored

oca i Helen je preostalo samo da sedne na klupu između Arijadne i Lukasa.

Dok je preskakala klupu, slučajno je drmnula Lukasa i rukom očešala njegovu.

Lukas se ukočio i odmakao od nje.

„Izvini“, promucala je i pokušala da skloni ruku dalje od njegove, ali nije bilo mesta na klupi. Osetila je kako se narogušio i uhvatila ga pod stolom za ruku kao da hoće da ga pita šta mu je.

Otrgao je ruku. Pogledao ju je s toliko mržnje da joj se sledila krv u žilama. Svi su začutali i zagledali se u njih.

Bez upozorenja, Lukas obori klupu. Helen, Arijadna i Jason tresnuše na pod. Stao je iznad Helen, streljajući je pogledom. Lice mu se izobličilo od besa.

Nije ga se plašila čak ni kad su ih Erinije opsedale i terale na ogorčenu borbu. Ali sad su mu oči tupe i bezlične – kao da on više *nije tu*. Helen je znala da to nije svetlosna obmana. U Lukasu se rodila senka i ugasila svetlost u njegovim svetloplavim očima.

„Mi se ne držimo za ruke. Nemoj da si mi se obratila. Nemoj čak ni da si me POGLEDALA, je l' jasno?“, nemilosrdno je rekao. Glas mu se podigao od škripavog šapata do promuklog urlika. Helen je preneraženo uzmicala.

„Lukase, dosta!“ Noelin užasnut glas proželo je očajanje. Nije mogla da prepozna svog sina. Baš kao ni Helen.

„Mi nismo prijatelji“, zarežao je Lukas, ne obazirući se na majku. Preteći je nastavio prema Helen. Patike su joj žalosno cvilele na pločicama dok se petama odgurivala dalje od njega.

„Luk, šta ti je, kog đavola?“, povika Jason. Ali Lukas se nije obazirao ni na njega.

„Mi ne visimo zajedno, ne šalimo se niti se poveravamo jedno drugome. A ako IKAD pomisliš da imaš PRAVO da ponovo sedneš pored mene...“

Pružio je ruke prema njoj, ali otac ga je otpozadi uhvatio za nadlaktice kako bi ga sprečio da je povredi. A onda je Lukas uradio nešto što Helen nikad ne bi mogla ni da zamisli.

Munjevito se okrenuo i udario oca. Udarac je bio toliko jak da je Kastor odleteo preko pola kuhinje i uleteo u kredenac sa čašama i šoljama iznad sudopere.

Noel vrisnu i pokri lice rukama kad polete srča. Ona je jedina smrtnica u prostoriji u kojoj se potomci bore i u ozbiljnoj je opasnosti da je povrede.

Arijadna otrča do nje i zakloni je svojim telom. Jason i Palant skočiše na Lukasa i pokušашe da ga obore.

Znajući da će ga njeno prisustvo još više razdražiti, Helen se podigla i oteturala do vrata, klizajući se po slomljenim tanjirima. Odmah se vinula u nebo.

Dok je letela kući, visoko u proređenom vazduhu, stala je da osluškuje svoje telo. Tela su bučna. U mestima bez zvukova, kao što su Podzemni svet ili atmosfera, čuju se razna otpuhivanja, udarci i grgoljenja. Telo joj je, međutim, nečujno poput groba. Ne čuje čak ni otkucaje srca. Posle onoga što je upravo doživela, trebalo bi da udara kao ludo, ali osećala je samo nepodnošljiv pritisak, kao da joj džinovsko koleno pritiska grudi.

Možda ne kuca zato što je potpuno slomljeno.

„Jesi li to hteo?“ , zaurlao je Lukas na oca, otimajući se. „Je l' misliš da me sad mrzi?“

„Samo ga pustite!“ , Kastor je povikao Palantu i Jasonu.

Ukočili su se, ali ga nisu odmah pustili. Prvo su pogledali Kastora da se uvere da je *on* siguran u to. Kastor je ustao i klimnuo glavom pre nego što je izrekao presudu.

„Izlazi, Lukase. Izadi iz ove kuće i ne vraćaj se dok ne naučiš da vladaš svojom snagom u majčinom prisustvu.“

Lukas se ukoči. Okrenu glavu na vreme da vidi kako Arijadna briše kap krvi s Noelinog lica. Šake su joj blistale dok joj je isceljivala posekotine.

Stara uspomena, sastavljena od slika iz vremena pre nego što je naučio da govori, isplivala je na površinu. Čak i kao malo dete bio je mnogo jači od majke. Jednom je imao napad i odgurnuo joj je lice dok je nežno pokušavala da ga smiri poljupcem. Raskrvario joj je usnu.

Lukas se sećao zvuka koji je ispustila – zvuka koji ga je još uvek terao da se stidi. Celog života se kajao zbog tog trenutka i otada nijednom nije majku dotakao jače nego što bi dodirnuo ružinu laticu. Ali ona sad ponovo krvari. Zbog njega.

Lukas je istrkao ruke iz stričevog i bratovljevog stiska, otvorio zadnja vrata i bacio se u mračno noćno nebo. Nije mario kuda će ga vetrovi odneti.